

Sygn. akt II Ka 627/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	stażysta Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Anny Szpakowskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2020 r.

sprawy **S. Z.**

oskarżonego z art. 35 ust. 1 Ustawy z dnia 21.08.1997r. o ochronie zwierząt

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 8 września 2020 r. sygn. akt II K 473/20

I. wyrok zmienia w ten sposób, że oskarżonego uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. stwierdza, że wydatki postępowania za obie instancje ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 627/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 8 września 2020 r., sygn. II K 473/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

#

#

co do kary

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

co do winy

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Zarzuty apelacji obrońcy adw. J. G.:</p> <ul style="list-style-type: none"> dokonanie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem uśmiercenia psa rasy mieszanej, podczas gdy z zebranych w sprawie dowodów i ujawnionych okoliczności, a w szczególności zeznań świadków M. L. i D. S., brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu działania z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym, a całe zdarzenie miało charakter nieszczęśliwego wypadku spowodowanego przede wszystkim nieodpowiedzialnym zachowaniem właściciela zwierzęcia, który pozostawił psa bez jakiegokolwiek nadzoru <p>Zarzuty apelacji obrońcy adw. M. U.:</p> <p>1. mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

postępowania, a mianowicie art. 2 § 2, 4, 7 i 410 kpk poprzez:

- nienależyte rozważenie treści zeznań świadka D. S. złożonych w toku śledztwa (z których wynika, iż w czasie zdarzenia objętego zarzutem aktu oskarżenia na dworze była już tzw. „szarówka”, bezpośrednio przed potrąceniem psa jadący w kolumnie samochodów jako drugi od przodu samochód kierowany przez oskarżonego – pomimo tego, iż jadący przed nim samochód ruszył – nie rozpoczął jazdy, lecz czekał, ponieważ psy biegające po jezdni nie chciały zejść z drogi i ruszył powoli dopiero wówczas, gdy psy zatrzymały się na jezdni tuż przy krawężniku i wyglądało to tak, jakby kierujący tym samochodem chciał te psy przestraszyć) oraz podczas rozprawy (z których wynika, iż zdarzenie wyglądało tak, że te psy bardzo długo przechodziły przez jezdnię i nie mogły się zdecydować na jej opuszczenie, zaś oskarżony nie upewnił się, że te psy przeszły i przejechał po jednym z nich) – które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż zeznania w/w świadka (o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd I Instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego;
- nienależyte rozważenie treści zeznań świadka M. B. (właściciela psa objętego zarzutem aktu oskarżenia) złożonych na rozprawie

(z których wynika, iż zdaniem świadka zachowanie oskarżonego nie było świadomym działaniem, gdyż zdarzenie miało miejsce na łuku jezdni w stanie ograniczonej widoczności i właściciel psa nie ma żadnych pretensji do oskarżonego) – które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż zeznania w/w świadka (o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd I Instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego;

- nienależyte rozważenie treści zeznań świadka M. L. (naocznego świadka zdarzenia) złożonych na rozprawie (z których wynika, iż zdarzenie miało miejsce na wyjściu z zakrętu na łuku jezdni; w czasie przechodzenia psów przez jezdnię samochód kierowany przez oskarżonego przyhamował, zaś oskarżony zatrąbił i ruszył samochodem dopiero wówczas gdy pierwszy pies zdążył przejść przez jezdnię, zaś drugi pies był na wysokości prawego koła od strony pasażera; nadto świadek zeznał, iż po przejechaniu psa oskarżony otworzył bagażnik samochodu, wziął psa delikatnie z jezdni oraz wrzucił go do bagażnika, zaś próba odjechania oskarżonego z miejsca zdarzenia mogła być spowodowana tym, iż oskarżony przestraszył się świadka, który zatarasował jego samochód i nie dał mu odjechać) – które to uchybienie miało wpływ na

treść wyroku, z uwagi na fakt, iż zeznania w/w świadka (o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd I Instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego;

- nienależyte rozważenie treści zeznań świadka M. W. (lekarza weterynarii) złożonych na rozprawie (z których wynika, iż oskarżony pomimo złego stanu zdrowia psa oświadczył, iż zabiera psa do domu i pokaże się z nim ponownie jak będzie taka potrzeba) – które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, z uwagi na fakt, iż zeznania w/w świadka) o treści korzystnej dla oskarżonego) nie zostały uwzględnione przez Sąd I Instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy będącego podstawą wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego;
- bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. Z. oraz zeznaniom świadka I. Z. (z których wynika, iż oskarżony – widząc przebiegające przez jezdnię psy – zwolnił celem ich przepuszczenia i przyspieszył będąc przekonany, iż psy zdążyły przebiec przez jezdnię, zaś osoby jadące w samochodzie nie słyszały pisku psa i poczuły tylko jedno podskoczenie samochodu na nierówności na jezdni) – w sytuacji gdy depozycje w/w osób znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadków;

2. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, błędne, nie znajdujące oparcia w całokształcie zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż: gwałtowne ruszenie samochodem przez oskarżonego, mimo niepewnienia się, że psy przeszły przez jezdnię, podskoczenie samochodu po przejechaniu psa i dalsze kontynuowanie jazdy stanowiące chęć ucieczki z miejsca zdarzenia wskazuje, iż oskarżony chciał przejechać psa rasy kundel objętego opisem czynu zarzucanego aktem oskarżenia i dopuścił się czynu polegającego na jego uśmierceniu – co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego przez Sąd I Instancji za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt – podczas gdy analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i wskazywała co najwyżej na nieumyślne doprowadzenie przez oskarżonego do utraty życia psa wskutek jego potrącenia/najechania spowodowanego nienależytą obserwacją drogi przed pojazdem (które to zachowanie nie stanowi występku z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt)

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Przedmiotowe zarzuty obu apelacji zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż orzekając w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy nie dokonał właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co skutkowało poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych w sprawie. Przyznać należy rację obrońcom oskarżonego, iż prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nakazuje przyjęcie, iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu działania z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym, a tym samym brak jest podstaw do uznania, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 35 ust. 1 Ustawy o ochronie zwierząt.

Sąd Rejonowy uznał, iż nieupewnienie się, że psy przeszły przez jezdnię, następnie kontynuowanie jazdy po zdarzeniu wskazuje, iż oskarżony działał z zamiarem przejechania zwierzęcia. Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. W niniejszej sprawie bezspornym pozostaje, iż oskarżony poruszał się po ulicy osiedlowej, na której z uwagi na znajdujący się ostry zakręt, panuje ograniczona widoczność. Okoliczność ta wynika z wyjaśnień oskarżonego, jak i z zeznań świadków w osobach M. B. (k. 89) czy M. L. (k. 90). Dodatkowo jazdę tego dnia utrudniały panujące warunki atmosferyczne. Z zeznań świadków wynika również, iż oskarżony widząc przebiegające przez ulicę psy, zwolnił. Świadek M. L. odnosząc się do swoich zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym potwierdził, iż oskarżony zatrzymał się przed psami, dodał również, iż oskarżony zatrąbił (k. 90). Z zeznań

świadka D. S. wynika, iż oskarżony „przyhamował, przepuścił psy” (k. 91verte). Sąd Okręgowy podziela stanowisko obrońcy, iż z zeznań świadków, skonfrontowanych z wyjaśnieniami oskarżonego wynika, iż zachowanie oskarżonego było typowe dla sytuacji, w jakiej się znalazł, a zatem, gdy na jezdni znajdują się zwierzęta. Oskarżony zatrzymał się i czekał na przejście zwierząt, aby móc kontynuować jazdę. Fakt, iż oskarżony zahamował, jak wynika to z zeznań bezpośrednich świadków zdarzenia, a ruszył dopiero, gdy jeden z psów opuścił jezdnię, a drugi pies znajdował się na wysokości koła pojazdu, w ocenie Sądu Okręgowego wyklucza możliwość przyjęcia działania oskarżonego w zamiarze pozbawienia życia psa. Niewątpliwie oskarżony nie upewnił się w sposób należyty, czy wszystkie z poruszających się po jezdni zwierząt oddaliły się od pojazdu na tyle, że możliwym stało się bezpieczne kontynuowanie jazdy. Okoliczności niniejszej sprawy nie pozwalają jednak uznać, iż oskarżony działał w zamiarze pozbawienia zwierzęcia życia, co potwierdzają zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonego. Również okoliczności, które nastąpiły już po zdarzeniu, a zatem podjęcie starań o ratowanie życia zwierzęcia, zgłoszenie się z psem do weterynarza, następnie zapewnienie mu schronienia we własnym domu, w ocenie Sądu Okręgowego dowodzą, iż celem oskarżonego nie było odebranie zwierzęciu życia poprzez jego przejechanie.

Z zeznań świadka M. W., który udzielił pomocy zwierzęciu po zdarzeniu, kiedy to oskarżony zawiózł psa do lecznicy wynika, iż oskarżony wprost przyznał,

iz potracił psa, nie ukrywał okoliczności, w jakich zwierzę doznało obrażeń. Po zdarzeniu oskarżony podjął starania o ratowanie życia zwierzęcia. Taka postawa oskarżonego utwierdza w przekonaniu, iż potrącenie zwierzęcia nastąpiło na skutek nieszczęśliwego wypadku, a nie celowego działania, które miało w zamiarze pozbawić zwierzę życia. Oskarżony wykazał się troską o życie i los zwierzęcia, nie pozostał obojętny wobec skutków zdarzenia i cierpienia zwierzęcia, któremu po przybyciu do lecznicy weterynaryjnej podane zostały środki przeciwbólowe.

Z zeznań świadka M. L. wynika, iż oskarżony zawiózł zwierzę do weterynarza, celem udzielenia mu pomocy bezzwłocznie, bezpośrednio po zdarzeniu, jeszcze przed przyjazdem funkcjonariuszy Policji na miejsce zdarzenia. Z zeznań tego świadka wynika również, iż sytuacja miała niewątpliwie dynamiczny i emocjonalny przebieg, świadek nie wykluczył w swoich zeznaniach, iż mógł użyć wobec oskarżonego słów wulgarnych. Z zeznań świadków M. L. i D. S. wynika, iż oskarżony po przejechaniu zwierzęcia próbował kontynuować jazdę, a zachowanie to Sąd Rejonowy uznał, jako świadczące o winie oskarżonego. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż umiejscawiając to zachowanie oskarżonego w dynamice i sposobie przebiegu zdarzenia, w tym zdecydowanym zachowaniu świadka M. L., które mogło u oskarżonego wywołać obawy o własne bezpieczeństwo, brak jest podstaw do uznania, iż świadczy to o zamiarze zabicia zwierzęcia.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do odmówienia wiarygodności zeznaniom świadka I. Z., z których to zeznań wynika, iż zatrzymujący auto oskarżonego M. L. był pobudzony, machał rękami, krzyczał, zachowywał się dosyć agresywnie, wybiegł przed maskę samochodu, krzyżąc, aby oskarżony się zatrzymał (k. 92). Świadek wskazała, iż oskarżony chciał ruszyć dalej, gdyż auto oskarżonego stało na środku drogi. Również oskarżony w swych wyjaśnieniach wskazał, iż chciał zjechać z drogi, za jego autem poruszały się samochody, robił się korek (k. 88verte). W ocenie Sądu Okręgowego, mając na uwadze dynamikę zdarzenia, jak i emocje osób, które były jego świadkami, brak jest podstaw aby odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom jego żony co do przebiegu zdarzenia. Należy mieć na względzie, iż oskarżony przyznał, iż jest sprawcą wypadku, w wyniku którego pies, na skutek przejechania, stracił życie. Niewątpliwie zaniedbanie oskarżonego, w postaci niedostatecznego upewnienia się, czy zwierzęta opuściły już jezdnię, przyczyniło się do zaistnienia przedmiotowego zdarzenia. Należy mieć jednak również w polu widzenia rodzaj i gabaryty pojazdu, jakim poruszał się oskarżony, co w konfrontacji z jego postawą przed zdarzeniem (zatrzymanie auta na widok znajdujących się na jezdni zwierząt) oraz reakcją wobec cierpienia zwierzęcia po wypadku, czyni wiarygodnym przebieg zdarzenia wynikający z wyjaśnień oskarżonego i zeznań jego żony.

Wskazać również należy, iż psy pozbawione były nadzoru i

opieki, do których to niewątpliwie zobligowany jest właściciel zwierząt, gdyż błąkanie się pozbawionych opieki zwierząt po jezdni nie tylko zagraża ich życiu, ale również stanowi potencjalne zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Okoliczność ta nie usprawiedliwia oczywiście kierowców, którzy nie zachowują należytej ostrożności widząc na drodze, po której się poruszają, błąkające się zwierzę. W niniejszej sprawie jednak brak jest podstaw do uznania, iż oskarżony widząc przechodzące psy chciał je pozbawić życia. Oskarżony zahamował widząc zwierzęta, po zdarzeniu dokonał wszelkich czynności, aby ratować życie potrąconego psa.

W ocenie Sądu Okręgowego, mając wskazane powyżej i omówione okoliczności na względzie, brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia możliwości przypisania oskarżonemu pozbawienia życia zwierzęcia z zamiarem ewentualnym. Analiza całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zajścia, w szczególności zaś postawy oskarżonego przed potrąceniem zwierzęcia, jak i po zdarzeniu, właściwości osobiste i dotychczasowy tryb życia oskarżonego w żadnym stopniu nie pozwalają przyjąć, aby oskarżony swoim zamiarem obejmował skutek, jakim jest śmierć zwierzęcia. Dlatego na wiarę nie zasługiwały kategoryczne w tej materii stwierdzenie świadka M. L., zwłaszcza z postępowania przygotowawczego (k. 3), gdzie stwierdził, że oskarżony „celowo” przejechał psa. Biorąc pod uwagę wskazane wyżej już okoliczności uznać należy, iż było to subiektywne odczucie świadka, nie znajdujące jednak

odzwierciedlenia w obiektywnych kryteriach. O zaangażowaniu zresztą świadka (co mogło mieć wpływ na sposób spostrzegania przez niego zdarzenia) może świadczyć fakt, że dokonał on publikacji na portalu społecznościowym opisu zdarzenia, ustalił miejsce zatrudnienia oskarżonego, którego przełożonych poinformował o całym zdarzeniu.

Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, iż całokształt okoliczności niniejszej sprawy, prawidłowa analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie dała podstaw do uznania, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 35 ust. 1 Ustawy o ochronie zwierząt.

Wniosek

**Wnioski apelacji obrońcy
adv. J. G.:**

- o zmianę powyższego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. Z. od zarzucanego mu czynu, fakultatywnie gdyby Sąd uznał, że konieczne jest przeprowadzenie przewodu w całości wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach;

**Wnioski apelacji obrońcy
adv. M. U.:**

1. o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego S. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji,</p> <p>ewentualnie (z ostrożności procesowej)</p> <p>3. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • zarzutu obu apelacji okazały się zasadne, zatem Sąd Okręgowy podzielił wnioski zawarte w obu apelacjach co do uniewinnienia oskarżonego S. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu 		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Okręgowy zmienił rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 8 września 2020 r., sygn. II K 473/20 w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu	
Zwięźle o powodach zmiany	
w sprawie powstały przesłanki do uniewinnienia określone w art. 414 § 1 kpk	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	na podstawie przepisu art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk wydatkami obciążono Skarb Państwa

7. PODPIS